

Levanger - før jernbanens tid

Av Albert Kjøreboe Trapnes

Madam Backlund og Backlunds hotell

Blandt de mennesker som fremfor andre vakte min interesse ved ankomsten til Levanger var selvfølgelig madam Backlund. Hun var jo den som så å si var satt i mors sted for å verne og vokte om mig til dagligdags. Det var derfor med en viss barnlig frykt jeg nærmet mig denne dame for første gang, men denne frykt forsvandt straks da hun bredte sine mektige arme ut, omfavnet mig og med et stort varmt smil i det joviale ansikt betraktet mig nøie og med sitt velkomstkys på kinnen var vårt vennskap for alltid beseglet, jeg kan med det samme bevidne at dette vennskap vedvare uten en eneste mislyd i de ti år jeg hadde anledning til å omgås denne, en av de beste kvinner jeg har truffet i mitt lange liv. Madam Backlund var også siden kjent for den gode mat hun lavet for sine gjester og der var mange også til dagligdags av byens ungdom som nød sin middag der og blandt de mange reisende som besøkte byen for kortere eller lengere opphold var den almindelige mening den at hvor de kom var der intet sted hvor man spiste en sa deilig middag som i Backlunds hotell i Levanger.

Der var folk som mente at madam Backlund hadde lært en særskilt måte å lave mat på, men der var også de som var av den mening at det var vertinnens alltid vinnende smil som krydret maten og at dette var grunnen til den pikante smak som var et særkjenne for denne. Når man så henne ved ovnen med stekespydet i den høire mens hun dreiet pannen med den venstre hånd og man kjente duften av den herlige vare hver gang hun rørte ved den kunde man nok få appetitt på maten.

Madam Backlund gav inntrykk av en mektig skikkelse, sund og kraftig med et lyst syn og gav et trygt og tilforlætelig inntrykk på enhver som kom i hennes nærhet. Alt var rent og naturlig hos henne, hun var næsten alltid optatt ved sitt arbeide og brukte aldri tiden til unødig prat om ditt og datt. Hvor hun fant det nødvendig å rekke en hjelpende hånd var hun alltid med i all stilhet uten at hun selv hadde anelse om å ha gjort en god gjerning,

Hun hadde allerede været enke endel år da vi blev kjent, hun hadde to barn, en sønn og en datter. Sønnen, Stinus, var utvandret til Australien og der var allerede hengått noen år siden han reiste uten at hun hadde hørt noget fra ham, dette var nok hennes store sorg som av og til kunde komme til utbrudd men dette forekom sjelden. Hun bar sin sorg med ro som med all annen motgang der møtte henne i livet. (Lenge efter at jeg forlot hjemmet, hørte jeg gjennom brev fra mor, at han var kommet hjem, til stor glede for hjemmet. Han hadde da været borte i tyve år.)

Datteren, Stine, var sin mors gode hjelperske og hun hadde arvet morens temperament, hennes vennlige vesen og fremfor alt det før nevnte sjeldne alltid lysende smil hadde hun også arvet. Hun var efter alles mening en skjønnhet. Alle disse gode egenskaper gjorde at hun var svært optatt av friere, men hun avviste alle slike tilnærmelser hvor lovende utsikter der enn bødes henne. Hun hadde nok et eget snitt med å bli av med disse ofte nokså påtrengende friere, ti de forsvandt meget snart den ene efter den annen både innen- og utenbys individer, men endelig møtte der en, som ikke lot sig skremme så lett. Der var ansatt en ny politibetjent som var meget iherdig og tålmodig i sitt frieri; han var en forhenværende underofficer, en kjekk og statelig person som også hadde endel penger på kistebunnen fortaltes det.

Det var jo ingen almen kjent ting disse frierhistorier, den forstod nok jomfru Stine å holde for sig selv, men den lille bys sladderkjerringer hadde fått snusen i det og nu var den almindelige mening den at nu måtte nok jomfruen gi sig over. Men tiden gikk og frierens besøk blev sjeldnere i hotellet. Men helt forsvandt han jo ikke. Han kjøpte tomten like overfor Backlunds hotell, hvor han lot opføre en stor toetasjes bygning, hvor han begynte hotellvirksomhet, men da han nu fornyet sitt frieri fikk dette samme utfall som før. Man kom omsider til den forståelse at jomfru Stine hadde forsvoret den

ekteskapelige stilling for hun forblev ugift alle sine dager. Politimannen som visstnok var den siste frier tok sin skjebne med ro (han blev snart så spak tilmote at han gav sig med det gode). Hotellet på den annen side av gaten blev ingen levedyktig forretning. Backlunds hotell er enn u i drift og har gått gjennom flere eieres henner siden madam Backlunds dage. Hun døde i midten av åttiårene, to og åtti år gammel.